

Tre nye og smukke Viser

om

Den lystige Grosserer og den smukke Albertine,
og

Somandens Kjæreste,

en ny smuk Vise om en trofast Pige, der venter paa sin
Elskede, som farer i fremmede Lande, medens hun i Længsel
efter ham selv har digtet denne Klagesang,

famt

Du Ring paa min Finger.

(Eftertryk forbydes.)

Young Young Young Young

1. Den lystige Grosserer og den smukke Albertine.

7000 Kroner er mange penge
selv for en Grosserer i vor By,
og ei letfindig man bør slænge
saameget hen kun til Horetje,
dog for a Youngman her forleden
7000 kostede Aftenglæden.

Han var ontaaget en aften silde
paa Bejen Hjem fra Centralhallen,
og derfor gjerne han vilde, vilde
det, som spille deroppe i Skallen.
Ja ogsaa et andetsteds har det Sæde,
det er derne, det er derne.

Paa Bejen traf han en Albertine,
dog ikke den af Hr. Kristian Krog,
men vistnok en, der var samme Svine,
hvorom han skriver udi sin Bog.
Og de blev Venner og vandred frem,
indtil de naaede hendes Hjem.

V box 30:873

Der fik han se der var flere Skønne,
ja meget vaklere enda.
Hun skulle ham for hans Penge lønne,
da skal du saa saamange du vil ha.
Ja jeg har nok udaf sligt som Penge,
sig bare fra hvad du mon trænge.

Lad os kun saa hele Bogen din
med alt hvad deri du har,
saa skal du saa baade Ol og Vin
og noget andet ogsaa min Far.
Og han fik et halvt Snes Rys
ved Skinnet af det matte Lys.

Nu paa Bejen Hjem han triner
samplingsløs og fuld som Svin,
medens Gutten i Triumf griner:
jeg fik Kr. 10.00 for at følg'en him.
Kommen hjem han sove fik,
glemte bort hvordan det gik.

Da han vaagnet af sin Slummer
var han baade arg og lei.
Lei af al den Angst og Kummer
drog han straks sin Bet,
drog ja drog saa langt herfra
lige til Amerika.

Men Albertine med sin Ven,
gammel Kjærest fra Fortiden,
flugs tog Bejen til Sverrig hen;
men ei de fik realiseret Ideen;
thi Politiet dem tog igjen
og dem bragte til Møllergaden hen.

Groserervenner anmeldte Sagen
for Politi og Justitsret,
og nu kom det frem i Dagen,
at det just var ei saa slet
som dem vilde dem vidned Ord,
thi Rødsparten var længst ombord.

Nu blev der prøvet og dømt derefter:
I Sagen fri skal alle være.
Gamla arbeidet af alle Kræfter
for at værne om sine Kjære.

En Bankbog fik dog hun
og en Halvpart hun Albertine.

Moral af alting, saa og af dette,
du min kjære Ven kan gjette;
jeg vil dig ei fortælle den,
tænk dog Wisen omigjen.
Hvad var Aarsag og hvad blev Følger?
det nytter ei at man det følger.

Hvo, som Aarsags Ansvar haver
og som har sin Forstandsgaver,
maa betænke hvad han gjør,
og dig selv alvorlig spør,
skal jeg fortsætte paa den Galei?
Nei, af nei! Gud bevare mei.

2. Somandens Kjæreste.

Venlige Aftenvind bring du min Klage
hen til min Ven,
bed ham, o bed ham at komme tilbage
til mig igjen,
hist ved de fremmede Strande han vanker,
mon han end bærer i Hjærte og Tanker
Pigen, som venter ved Nordhavets Banker,
o, gid han var her igjen!

Hjærnt udi Syden min Elskede drager,
mon han er tro?
Sig om de glimrende Møer ham behager,
du véd det jo;
sig om den glødende, raansorte Pige
fængsler hans Hjærte med Sang og med Mine,
naar hendes Toner mod Himmelen stige,
mon han da mindes sin Ven?

Naar jeg ved Stranden i Ensomhed sidder,
mindes jeg dig,
og naar jeg hører Smaafuglene kvadder,
da tænker jeg:

O, gid han var her, da vilde vi bygge
ensom i Skoven vor Hytte, vor Lykke,
Blomster og Løv da vort Hjem skulde smykke
bedre end Fløjel og Gulb.

min elskedes Lotter
 Han end er,
 og derfor fremmede Piger sig fløtter
 om ham, da hør
 Silken fra Norge og saa fra hans Pige,
 at hun er ene, forladt maa du sige,
 sig hun er trofast, vil aldrig ham svige,
 sig at hun elsker kun ham.

Og hvis han Rigdom i Ublandet henter,
 bring ham da hid;
 vel er jeg fattig, ei Rigdom jeg venter,
 thi elskte vid:
 vel er jeg fattig, din lille Kristine,
 rig er min Kjærlighed dog som en Mine,
 dig jeg kun elsker, ei Gaver saa fine,
 elskte, kun dig vil jeg ha'.

Men hvis han sank i den oprørte bølge,
 bring mig da Bud,
 at jeg ham trofast i Døden kan følge
 hist op til Gud. —

Nei vi skal leve og Sorgerne glemme,
 snart har jeg atter min elskede hjemme,
 da han mig kalder med bævende Stemme:
 for sin Kristine igjen.

3. Du Ring paa min Finger.

Du Ring paa min Finger, du funkler saa smukt,
 og jeg dig betragter saa gjerne!
 da Haabets Lys i mit Hjerte var slukt,
 du blev jo min Lykkestjerne.

Mig tykkes Verden et iskoldt Land,
 men Himlen mildt og forbarmet,
 da fatte dig paa min Finger han
 og Solen strax lyst og varmet.

Se derfor bestandig skal du som han
 af mig blive kjærlig fredet,
 naar ham til mit Bryllup jeg ei trykke kan,
 saa kysser jeg dig i Stedet.